

[Knud Lind]

skal meddele de aflyttede, medmindre særlige grunde taler imod det, at der er blevet foretaget en aflytning.

Nu har jeg ikke set nogen statistik for, hvor mange der har fået at vide bagefter, at de er blevet aflyttet, og hvor mange af dem der har været fuldstændig uskyldige, men man kunne jo tænke sig et eksempel, som jeg vil fremføre, og som der er blevet talt om i vores gruppe. En person, som var en fuldstændig lovlydig borger, men som engang skulle låne en fræser af en anden person, ringede til pågældende om at låne denne fræser, da foråret nærmede sig. Derefter blev der foretaget en telefonaflytning i et års tid på vedkommende, idet man antog, at ordet fræser dækkede over noget specielt. Pågældende, som han havde ringet til, havde med narkotika at gøre, og så fik man det indtryk, at det var en kode, der blev sagt. Men han skulle bare låne en Texasfræser til at fræse jorden med.

Dér kunne man jo godt spørge sig selv bagefter: fik denne mand så virkelig at vide, at der var foretaget aflytning? Nej, det fik han ikke. Det fik han at vide bagefter af andre, men ikke af politiet. Derfor kunne man jo sige, at man kunne stramme reglerne lidt op. Når pågældende er fuldstændig uskyldig, mener jeg, at pågældende også bør have at vide, at der er foretaget en aflytning.

Derimod må jeg sige, at det straks ser lidt vanskeligere ud, hvis det er en person, som f.eks. er dybt involveret i narkotikakriminalitet. Der kan politiet ret hurtigt komme ud for, at man trods telefonaflytningen ikke får nogen som helst beviser, og så skulle man henvende sig til pågældende bagefter og sige, at man har aflyttet telefonen! Det første, der så ville ske, var, at han afbestilte den hos KTAS og fortsatte sin kriminalitet i øvrigt. Derfor mener vi, at det ikke er noget, man gør lige her og nu. Der er ret store aspekter i det, og vi vil behandle det roligt og seriøst i udvalget.

Formanden:

Henvisningen til den korte bemærkning var under alle omstændigheder overflødig, men i betragtning af, at der blev brugt fire minutter, var den ekstra overflødig.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Jeg skal ikke sige ret meget om forslaget, blot henholde mig til, hvad ministeren har sagt. Men jeg vil nævne, at aflytning kan være nødvendig, f.eks. i forbindelse med opklaring af narkosager, måske ikke direkte for at finde narkosælgeren, men så for eventuelt at finde de respektive bagmænd, for det er jo dem, vi vil have fat i.

Jeg tror fuldt og fast på, at der er to vigtige hensyn at tage i en sådan sag, nemlig på den ene side borgerens sikkerhed over for retssystemet og på den anden side en målsætning, som alle borgere vil kunne forstå, nemlig at politiet er på deres side og bør støttes i opklaringsarbejdet for at kunne udføre det arbejde, det nu engang er sat til. Vi må ikke glemme, at borgeren, som har været offer for kriminaliteten, også har krav på at blive støttet af politiet.

Principielt må vi tage afstand fra indgriben i meddelelshemmeligheden, men som lovforslaget foreligger, er jeg, som også andre ordførere har været inde på, en lille smule betænkelig, og vi må derfor afvise dette forslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Forslaget er en genfremsættelse, og jeg kunne nøjes med at henvise til, at jeg også tidligere har sagt, at vi er interesserede i, at der sker en præcisering af reglerne på området her. Det helt afgørende må dog være, at de borgere, som er uskyldige, kan være sikre på, at deres borgerrettigheder bevares.

Derfor er jeg positivt indstillet over for lovforslaget, og så snart der er nogen chance for, at et flertal kan samles om et forslag til løsning af dette problem med meddelelshemmeligheden, er vi parat til at stemme sammen med dette flertal.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke gå ind for det foreliggende lovforslag. En så kraftig indskrænkning af telefonaflytningen vil sandsynligvis bevirke, at nogle forbrydelser, f.eks. narkotikaforbrydelser, vanskeligere opklares. Men som omtalt vil strafferetsplejeudvalget komme med en betænkning, vel nok i løbet af 1984.

Wilhelm (VS):